

KAMERS VOL VERHALEN IN RIGA

Agnese Kleina is in het culturele leven van Letland bekend als modeblogger, journalist en oprichter van boekazine Berzi Knezman. In haar huis in de hoofdstad Riga mixt ze Lets design met vintage.

1

2

‘IK HOU VAN VINTAGE, VAN OUDE DINGEN DIE UIT HET LEVEN VAN ANDERE MENSEN KOMEN. WIE WAREN ZIJ?’

Hoe ben je uitgever van je eigen tijdschrift geworden? “Ik ben opgegroeid in Liepāja. Toen ik zestien was, vroeg een vriend van mijn moeder me om een pagina voor jongeren te schrijven in de lokale krant daar. De hele achterpagina mocht ik invullen zoals ik het wilde. Dat was mijn eerste baantje als journalist en zo ontdekte ik wat ik wilde worden. Alleen: toen ik ging studeren, haalde ik tot mijn grote verdriet het toelatingsexamen voor de school voor journalistiek niet. Het werd uiteindelijk Franse taal en cultuur. Maar ik ben daarnaast gewoon blijven schrijven en werd even later de jongste redacteur bij een bekend Lets vrouwenblad. Nog weer later kreeg ik een aanstelling bij een tijdschrift over interieur en design. Daarnaast ging ik bloggen over mode. Ik heb het vak dus al doende geleerd. Na een tijdje merkte ik dat ik artikelen wilde schrijven met meer diepgang. Ik vroeg een vriendin, die nu artdirector van Benji Knewman is: ‘Waarom gaan we niet ons eigen tijdschrift maken?’ Een maand later zegde ik mijn baan op om te gaan freelancen en Benji Knewman op te zetten. Ik wilde iets maken wat echt bij me past en waar ik trots op zou zijn.”

Wie is Benji Knewman? “Hij is een fictief personage met Letse roots die woont op een plek waar Engels wordt gesproken. Hij verbindt Letland met de rest van de wereld. Daarom is het magazine ook tweetalig. Naast een plek voor het Letse verhaal is Benji Knewman ook een plek waar je niet meteen raar bent als je maar een klein beetje afwijkt van de norm. Waar het ongewone eigenlijk heel gewoon en herkenbaar blijkt te zijn. Een plek waar je verhalen kunt lezen over echte mensen, die zelf misschien denken dat niemand geïnteresseerd is in hun leven. Een dergelijke plek waar ook ik me thuis zou voelen, bestond hier niet. Dus heb ik die zelf maar gecreëerd.”

Je had die plek ook buiten Letland kunnen zoeken, zoals veel mensen uit Riga deden toen Letland bij Europa kwam. “Ik heb nooit zelfs maar overwogen om weg te gaan uit Riga, voor mij is het de perfecte plek om te doen wat ik doe. Er is hier een creatieve scene die steeds levendiger wordt, maar er is ook nog een boel werk te verzetten om hem internationaler te maken en de ontwikkeling ervan te versnellen. Meer praktisch bekeken zijn de printkosten hier heel gunstig en kan ik het me in Riga veroorloven om in een mooi appartement te wonen. Ik geloof erin dat je moet doen wat voor jou het beste werkt. Dan maakt de locatie niet zo veel uit. Zeker in deze tijden van globalisering, waarin de hele wereld via internet verbonden is. Ik moet wel zeggen dat ik veel reis om inspiratie, ideeën en energie op te doen.”

Is je huis typisch Lets te noemen, of eerder typisch Agnese? “Dat laatste, maar ik vind het wel leuk om spullen van Letse ontwerpers in huis te hebben, zoals ik ook graag kleding van Letse designers draag. Maar dat mix ik met spullen die ik overal vandaan haal, van de plaatselijke kringloop en Etsy tot winkeltjes in heel Europa. Ik hou van vintage, van oude dingen die uit het leven van andere mensen komen. Die prikkelen mijn fantasie: wie waren die mensen en wat voor leven leidden ze? Wat Lets design betreft, heb ik bijvoorbeeld twee lampen van Mammalampa. De papieren lamp in de keuken – een vlecht die helemaal in elkaar is gewikkeld – is uit de allereerste serie die ze maakten. Het was het eerste Letse designitem dat ik met mijn eigen geld kocht. De andere is de houten lamp in de hal. Beide representeren echt het Letse, kunstzinnige handwerk. Ze zijn gemaakt van ruwe materialen, terwijl ze tegelijkertijd ook heel elegant zijn.” >

3

6

4

5

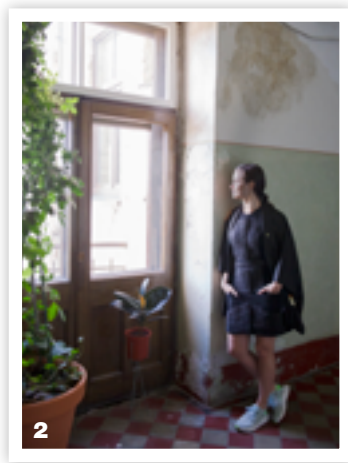
7

8

1

2

‘HOE HET ZONLICHT BINNENVALT, BEPAALT HOE IK HIER LEEF’

3

1. In de keuken een lamp van gevlochten papier, ook van Mammalampa.
2. Van haar trappenhuis maakte Agnese een kleine jungle.
3. Benji Knewman wil de wereld dichter bij Riga brengen en Riga dichter bij de wereld.

Waarom staan er schoenen in een vitrine in de woonkamer?

“Ik vind het niet fijn als dingen rondslingeren in huis en schoenen vind ik mooi, dus waarom zou ik ze niet in een vitrine ordenen? Die vitrinekast heb ik al heel lang. Hij is speciaal voor mijn schoenen en accessoires gemaakt door een ontwerper van hier. Hij hergebruikte er afgedankte deuren en delen van oude kasten voor. Ooit had ik een veel grotere verzameling schoenen, maar ik ben wel een beetje veranderd. Nu heb ik alleen nog wat ik draag. Mijn collectie hoeden zit trouwens in de kast met het gordijn ervoor. Die kast komt uit de voormalige nationale bibliotheek. Er werden zeldzame manuscripten in bewaard.”

Is je huis altijd zo opgeruimd als nu?

“Eigenlijk wel ja. Mijn huis is dan misschien niet minimalistisch te noemen – ikzelf ook niet trouwens – toch ben ik dat in mijn hart wel, want ik heb niet veel bezittingen. De afgelopen jaren ben ik veel praktischer geworden dan ik was. Meubels, kleding, wat dan ook: als ik het niet kan gebruiken doe ik het weg. Ik blijf wel nieuwe dingen kopen hoor, maar dan gaat er dus ook iets de deur uit.”

Wat vind je het mooist aan je huis?

“Het licht! Voor een Let is elke zonnestraal die je kunt vangen een luxe, omdat we zulke lange, donkere winters hebben. Het appartement zit op de bovenste verdieping en het uitzicht is prachtig. De indeling en de manier waarop ik hier leef, heb ik helemaal aangepast aan hoe het zonlicht binnenvalt. In de slaapkamer en de woonkamer zie ik de zon opgaan. Mijn favoriete plek in de ochtend is de armstoel bij het raam, waar ik graag ontbijt. In mijn werkkamer, waar ik vaak 's avonds bezig ben, heb ik de avondzon. Als ik weer een dag heb kunnen genieten van de zon in mijn huis, voel ik me gelukkig.”

Je hebt een grote werkkamer, werk je altijd thuis?

“Niet altijd, wel veel. Behalve hoofdredacteur van en schrijver voor Benji Knewman ben ik hoofd communicatie van het kunstcentrum Mūkusala Art Salon. In die functie heb ik veel afspraken buiten de deur. Dat doe ik met plezier, maar als ik dan thuiskom, denk ik: eindelijk alleen! Dan kan ik schrijven en dingen bedenken voor het magazine. Dat gebeurt dan vaak 's avonds laat, wanneer ik nergens naartoe hoeft, geen vergaderingen heb, de telefoon stil is en ook de mensen met wie ik contact heb via social media voor een groot deel naar bed zijn. Dat is de rustigste tijd, dan kan ik me echt concentreren.”

Is het belangrijk voor je hoe je werkplek eruitziet?

“Heel belangrijk! Bij het designmagazine waar ik in het verleden werkte, heb ik ooit een sofa naar binnen gesmokkeld in het saaie kantoor. Vanaf dat moment was er veel meer sfeer. Mensen van andere afdelingen kwamen opeens regelmatig even bij ons op de bank zitten en er ontstonden leuke en zinvolle gesprekken. Thuis heb ik me in mijn werkruimte helemaal omringd met spullen die me aanspreken. Dat heb ik echt nodig om lekker te kunnen werken, om creatief te kunnen zijn.”

Wat zijn je dromen voor de toekomst?

“Ik heb van huis uit meegekregen om flexibel te zijn, niet te ver vooruit te plannen, want alles kan en zal veranderen. Die familiefilosofie gaf me vier jaar terug het vertrouwen om mijn baan op te zeggen en een eigen tijdschrift te beginnen. Zo zal ik mijn hart blijven volgen en dan zie ik wel wat er gebeurt.” ●

Benjiknewman.com